

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

מסורת הש"ס

(א) מקוואות פ"י משנה ה'
(ב) ז'ילר ר' יהודה זומר רב
(ג) ארצות צמחנים, ר"ל (פסחים
פ"ה, ד) [לנקמן קבג];
(ד) ז'ילר האב"ר, ר"ל (זביל
סח); ה' הוא שם הסם או
פ"י בחנם בלתי שום הוכחה
עולם רש"ל שם הלכות
הסם; בלילות שום כפ'
(ה) השני, צמחנס, (ח) [לנקמן
יו: א]; [דף עד-י, ז] ז'ילר
(ו) הסוקרן, ר"ל ז'ילר מונק,
(ז) ג"א הדבא ועין ר"מ
שגחיו כמו שגח' לפניו,
(ח) ויעין שגח' שגח' שגח' שגח'
לדבית הסתרים כל ליום לא
חיששין צחליתם כלל והוציא
לרואי מוסתפסאן

מוסף רש"י

לקמיה מפרש מאי קא מהדרי ליה: **ואם האבר המדולדל צה** בשום צהמה שנתקן ממנה אבר ומעורה ותלוי במקמת דלארמי צהעור והרטוע (לקמן דף קסו): **האבר המדולדל צהמה** ושעמרה מטמאה טומאת אורכלין ולא טומאת נבלות מדקתני הוכשרו צדמיה ואי נצלה מאי הכשר אינא למימר ואע"פ שאסורין באצילה דקדמני לקמן (ע"צ) צשמעתין להציא האבר והכשר המדולדלים: **דבר שגופו** כלומר דין הוא שמתהרנו אשהיא גופה: **כמהלוקס** צאצר דעוצרין: **ך** מהלוקס צאצר המדולדל צהמה דלרבי מאיר אין שחיטתו מטהרתו ולרבנן שחיטתו מטהרתו: **עושה ניפול** צשעת שחיטה הרי הוא כפול ממנה ואין שחיטתו מועלת לו. **ומשום** לישא דקרא דילפינן לקמנ) מיתה עושה ניפול נקט לה: **ניפול** גמר נפילה: **אלינא דרבנן** דצאצר דעוצר מטהרי וצאצר המדולדל צה מטמאין: **צחורה** דלאמר ר' יוחנן צריש פירקין (לעיל דף סא): **אבר עצמו** מותר באצילה לה: **החציר:** צשלחא

מידי נבלה אמרו לו שחיטת
ששחיתתה מטהרתה מידי נ
מיהרה שחיטת טרפה אותה ו
העובר שאינו גופה אמרו לו ד
שנינו חותך מן העובר שבמע
באכילה אמר רשב"ל כמחלוק
מחלוקת באבר דעובר אבל בא
יוסי בר' חנינא מ"ט דר' יוחנן
לית ליה תקנתא בחזרה מיתבי
אותה ואת האבר המדולדל בה

והפילו הוא יותר משלשה על שלשה
לג' אכזעות אבל התם איירי שאין ע
סבירה לחלק דמ"מ כיון דיש בה שלש
דלות צו שיעור טומאה מ"מ בטלה
דף נד: הן וקרקרותיהן ואין זו שום ר
כלי עליה וכשנקרעה כיון דלול שם כלי
ועוד נראה לו דמירי כשקורע בזה
מחבורתו כסופן לאו חציור הוא וכן
בטלית בזהו מיעוט שלא נקרע כדי
חטאת (ובזה דף נד:): **מטביר** עד
כמו בזה דמשמע במסכת מקואות
עכצעות והא דקתני גמי סיפא במס
מדה ר' טרפון אומר עד שיטבול כ
מטבעות קטנות וליכא חליצה: **הב**
חשב עליו ואח"כ תתבו טמא ה' ופרי
היכא דעומד ליקנן כמו פה אל דלבר
שצפונה מותר אבל

מקום מדה. שהוא עתיד
דרכקוץ דמי: חצורי אוכלין.
תי דמו. ודאמרין צעלמא
ואן דמיפרתי דמו מהבא

בחתוך דמי כמאן כרבי מאיר דתנן ⁽⁶⁾ כל דית
הכלים שהן ארוכות ועתיד לקצצן מטביל עד
מקום מדה ⁽⁷⁾ (דברי ר"מ וחכמים אומרים) עד
שיטביל את כולו אפילו תימא רבנן ⁽⁸⁾ חבורי
אוכלין כמאן דמפרכי דמי ונגיעי בהדי
בשלמא לעולא היינו דקתני חתכה אלא
לרבינא מאי חתכה אידי דתנא רישא חתכה
תנא נמי סיפא חתכה: וחכמים אומרים מגע
טרפה שחוטה: טרפה שחוטה מי מטמיא אין
כדאבוה דשמואל ⁽⁹⁾ דאמר אבוה דשמואל
טרפה ששחטה מטמאה במוקדשין: מה
מצינו בטרפה ששחיתה מטהרתה אף
שחיתה בהמה תמיה את ⁽¹⁰⁾ העובר: תניא
אמר להן רבי מאיר וכי מי מיהרו לאבר זה
מידי נבלה שחיתת אמו א"כ תתירו באכילה
אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה ויתר
מגופה שהרי שנינו ⁽¹¹⁾ חותך מן העובר
שבמעיה מותר באכילה מן המחול ומן
הכליות אסור באכילה מאי קאמר אמר רבא
ויאמרי לה ⁽¹²⁾ כדי חסורי מחסרא והכי קתני
אמר להן ר' מאיר וכי מי מיהרו לאבר זה מידי
נבלה שחיתת אמו אם כן תתירו באכילה
אמרו לו טרפה תוכיח ששחיתה מטהרתה
מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר
להן לא אם מיהרה שחיתת טרפה אותה
דבר שהיא גופה תמיה את האבר דבר
שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו
גופה יותר מגופה שהרי שנינו חותך מן
העובר שבמעיה מותר באכילה מן המחול
ומן הכליות אסור באכילה תניא נמי הכי
אמר להן רבי מאיר וכי מי מיהרו לאבר זה

מידי נבלה אמרו לו שחיטת אמו א"כ תתירונו באכילה אמרו לו טרפה תוכיח ששחיטתה מטהרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר להן ^א אם מיהרה שחיטת טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה תטהר את העובר שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו חותך מן העובר שבכעיה מותר באכילה מן הטחול ומן הכליות אסור באכילה אמר רשב"ל כמחלוקת בעוברין כך מחלוקת באיברין ורבי יוחנן אמר מחלוקת באבר דעובר אבל באבר דבהמה דברי הכל שחיטה עושה ניפול א"ר יוסי בר' חנינא מ"ט דר' יוחנן אליבא דרבנן האי אית ליה תקנתא בחזרה והא לית ליה תקנתא בחזרה מיתיבי אמר להם ר' מאיר לא אם מיהרה שחיטה טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה תטהר את העובר דבר שאינו גופה בשלמא

וואפילו הוא יותר משגשה על שגשה אפילו הכי טעורה מן המדרס כיון דלא חויל למלאכה ראשונה
גלה' אצבעות אבל הם איירי כשאין עליה מדרס אלא טומאת מגע בלבד וקריעה אחיז בצטיו ו
סבארה לחלק דמ"מ כיון דיש בה שלש על שלש שהוא שיעור טומאה לא פקע מיניה טומאת מגע
לחית זו שיעור טומאה מ"מ בטלה ע"י קריעה דומיא דכלי חרס דשביעיתו מטהרתו ושביעי
דף ע"ה) וקרקרומיהו ואין זו שום ראייה דהתם איירי כשייחד השברים אח"כ אבל בלא יחוד לא
שול עליה וטענתיהו כיון דאלו שלש כלי מיניה טעורה לגמרי אבל אחיז בחתיכות בגד ולא טעורה
בעוד נראה לי דמיירי כשקורע צבעה בפרט מקומו על שגה ישאר בכל אחר רוחב שלש ובהכי קאמר
מחוצבות בסופן לאו חיבור הוא כיון דכל קרע וקרע נקרע עד ריב העליות והוי כאילו נגמר כ
בעליות בצאות מיעוט שלש נקרע כדי מעפורת פי' קודר דלאמרינן התם דאי נשאר כדי מעפורת
חטאת (ובתוס' דף ע"ה) : **מטביר** עד מקום מרה. ואם תאמר ואיך ליהוי חתיכה דהוי מיעוטו
וכמו בלדס דנמשעת במסכת מקואות (פ"ט מ"ו) ויש לומר דליירי בידות הכלים העשויין כעין ח
נעוצעות והא דקאמי נמי כיפא בנמסכת מקואות (פ"י מ"ה) שלשלת דלי גדול ארבעה טפחים ושליש
מדה ר' טרפון אומר עד שיטבול כל הטבעת מכלל דה"ק לא צעי כל הטבעת מיירי נמי כגון
מטבעות קטנות וליכא חתיכה : **חבורי** אוכלים במאן דמפרטי דמו. וזמיתה דלא משני
חישב עליו ואח"כ חתכו טמא וי' ופריך טומאת צית הסתמים הוא ודומק להעמידה כר' ומאיר וי
היכא דעומד ליקלץ כמן הכא דלצר אסור והשאר מותר וכן בקור' כיל' לולין (פסחים דף פה.) גבי
שפנים מותר אבל גבי אבר מן החי דהכל אסור ואין עומד ליחמד לא אמרינן

עג.

עין משפט
נר מצוה

מזה א מיי פ"ג מהל'
 מקואות הל' כה
 [טוש"ע י"ד סימן רב
 סעיף טז]:
מו ב מיי פ"ו מהל'
 טומאת אוכלין הלכה
 יד:

מזג מיי פ"צ מהלכות
חצות הטומאה הלכה
:ח

שיטה מקובצת

ח כלומר דין הוא שתטהרו מפני שהיא גופה: **ב** ואין שחיטתו מועלת לו והויה הבהמה מגע נבלה ומשום וכו' כך מצאתי מוגה ב"ש כ"ת: **ג** ויש לפרש דאעולא דהכא: **ד** תימה דלא משני הכי בעוור והררטב. נ"ב ע"י: **ה** תוס' מנחות דף כ"ב ע"ב: **ו** ואח"כ תחבו טמא דפרזי טומאת כצל: **ז**

דבינו גרשום

דמנן כל ידות הכלים שהן
אזכרות: וטמאין: ואין
תמא רבנן חיבורי ואוכלין
כלומר דומי האבר
שעמו לעבור: בשלמא
לעולם אינו דקמתי חתכה.
חיהבין דחבורין
חיבורין כגון חיהבין (מפירות)
מפירות דמי היינו דקמתי
שחט את ואזכר
חתכה דמקריא דלא
תתוכחב דמי: אלא לרבינא
דאמר חיבורי ואוכלין כגון
דמפירות דמי כגון
מאי ואזכר חתכה ודמי
מקריא תתחור דמי:
אידיד דתנא רישא חתכה
דקמתי שחט את ואזכר
רוקח חתכה מש"ה שחור
הבשר דלא מטמא מחיים
דאמר סיפא דמי חתכה
ולעולם אצ"ל את חתכה
בגאון דחיתור דמי: ואמר
האבא המרדולל: חתכה
שנתחן בגאון דלא ומעורה
במקצת ושחט חתכה:
מטתה את האבר עמה:
ונטרה את החיבור. אבר של
עורב: כמחלותק בעורבין.
כמחלותק ר"מ רובין
בשחט את אמו ואזכר
חתכה חתכה מגע ובלא
רשיטה עושה שחט ורבנן
כללו השחיטה עמה ורבנן
שחט און שחטו עושה
יגפר וכללו השחיטה
עמה ואין נבלה אלא
שחטה השחטה והבשר
שנוגע באבר עמה טמא
שחטה ואין מטמא אלא
במקדשין: כך חתכה חתכה
באיברא חתכה בן חתכה
החלול דרי"מ כבר
אין כללו שחיטה עמה
הווי חתכה ורבנן כבר
כללו שחטו: וכל חתכה
נבלה אלא שחוט טמא
שחטה: אבל באבר
דבתה דרבנן חתכה
עושה יגפר. ואין כללו
שחיטה עמה והוי נבלה:
איהא דאית ליה חתקתה.
האבר כשחטתו דלמעי
אמו קודם שחיטה אבל
החלול כמחלותק בבמה
לית ליה חתקתא: בחור:

מאז